

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de August 1889.

38te Aargang.

Tale

af Præsident Wilford Woodruff, holdt den 7de April 1889,
i Tabernaklet i Saltstaden.

Medens Sakramentet uddeles til Forsamlingen, vil jeg prøve at tale, men om denne Forsamling kan høre mig, veed jeg ikke.

Derjom en Mand, der indtager samme Stilling som jeg, kan gjøre Fyldest til sine Følelser for en Tilhørers-kreds som denne, efter en Scene som den vi i den sidste Times Tid have været Vidne til, saa er han af en anden Natur end jeg. Det, som er blevet vedtaget i Eftermiddag, er et Vidnesbyrd for Himlen og Jorden, thi noget Signende kunde ikke være steet paa noget Sted, undtagen Folket var Guds Børn. Her have vi 10,000 Mænd og Kvinder, der enstemmig have opløstet Hænderne og vedtaget at opholde og anerkjende, ikke alene Kirkens Præsident-skab og de tolv Apostler, men ogsaa andre Mænd i forskellige Stillinger. Hvor kunde noget Signende ste paa Jorden undtagen iblandt de Sidste-Dages Hellige?

Jeg føler, at det er mit Privilegium, saa vel som min Pligt, at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til mig selv og Guds Handlemaade med mig. Men førend jeg gaar videre, vil jeg sige, at Gud har altid, naar han har haft et Bærk at udføre iblandt Adams Børn, forberedt de nødvendige Redskaber til at udføre det. I kunne lære dette af Historien, som omtaler Guds Handlemaade med Mennefteslægten. Som det var forud, saaledes er det ogsaa i vor Tid. Himlens Gud har udraft sin Haand for at udføre sine Hensigter, hvilke han har aabenbaret i den hellige Skrift, og han var derfor nødsaget til at berede et Folk, som skulde udføre det Bærk, som han havde bestemt. Ti Tusinde af dette Folk ere her paa denne Dag og ti Tusinde ere i andre Dele af dette Land.

Jeg vil her sige om mig selv, at da jeg i min tidlige Barndom læste Bibelen, — Beskrivelsen om Juda-

Stamme, og det nye Testamente —, saa læste jeg om Jesus Kristus, hans Apostle, det Bærk, de udførte, og Guds Handlemaade med dem og de Lærdomme, som de annammede og siden lærte deres Medmennesker. Der var noget Herligt i det, som Verdens Frelser og hans Apostle prædikede i de Dage. I mine Dreng- og Ungdomsaar nærrede jeg et inderligt Ønske om at leve og saa se et Folk, som var inspireret af den Almægtige og havde Magt og Myndighed til at gaa ud og lære Folket de Principer, som jeg læste om i Bibelen. Paa den Tid kunde jeg ikke finde Nogen, som prædikede dem. Saa vidt min Kundskab strakte sig, var der ikke noget Menneske, som lærte dem. Men, som jeg sagde, jeg havde et inderligt Ønske om at leve og se et Folk paa Jorden, som kunde undervise mig om disse Lærdomme. Jeg benyttede mange Midnatstimer i min Mølle, saa vel som mellem de store Stene, i Skoven eller paa Marken, til at udgøde min Sjæl i Bøn til Gud, om at jeg maatte leve og se et Folk paa Jorden, som havde antaget og lærte disse Principer. Som Svar paa mine Bønner lovede Gud mig, at jeg skulde leve og se et saadant Folk. Han lovede mig, at mit Navn skulde blive optegnet i Guds Hus og iblandt hans Folk, og at mit Navn, ikke skulde blive udslettet.

Det gjør et dybt Indtryk paa mit Sind denne Dag, naar jeg betragter dette Folks og min egen Historie, og den Stilling som jeg nu indtager, ifølge Guds Forjættelser i tidligere Dage. De ere nu blevne opfyldte, og i denne Dag har Ansvar, der er lagt paa mig, naaet sit Højdepunkt. Jeg forundrer mig, naar jeg overvejer de Løfter, som Gud har givet mig; og naar jeg siger dette om mig selv, saa indbefatter

jeg hermed Hundreder af andre Vædster og deres Erfaringer, hvilke Gud har inspireret paa en lignende Maade. De, med hvem jeg stod i Forbindelse i Kirkens tidligere Dage, Profeten Josef Smith, Hyrum Smith, og de Mand, som lagde Grundbolden til denne Kirke og dette Rige, ere, ligesom andre Profeter og Patriarker, gaaede af Kjødets Gang; de ere paa den anden Side Graven. Jeg nyder endnu det Privilegium at være her tilbage og paa denne Dag at være kaldet til dette ansvarsfulde Kald iblandt mine Brødre, et Kald, som ingen Mand kan udføre, uden at Gud inspirerer ham.

Jeg vil sige til mine Brødre og Søstre, at Gud den Almægtige aldrig vil tillade mig eller nogen anden Præsident, som holder Guds Riges Nøgler, at lede Folket paa Afveje. Om jeg ikke vandrer paa Retfærdighedens Sti og gjør Ret i den Stilling, som jeg her indtager, saa vil Gud flytte mig fra min Plads, og han vil gjøre det samme med enhver anden Mand, som er i samme Stilling. Den Stilling, som jeg indtager, og den Stilling, som mine Brødre, de tolv Apostler, indtage, vil ikke gjøre os stolte dersom vi have Guds Aand til vor Vejleder. Jeg veed, at saa vist som Herren lever, har jeg ingen Magt og har ej heller haft nogen Magt i denne Kirke til at gjøre Noget for dette Rige, før den blev givet mig fra Himlens Gud. Jeg veed, at Josef Smith heller ikke var i Stand til at udføre Noget, uden denne Vejleder, heller ikke kunde Brigham Young, John Taylor eller nogen anden Apostel eller Vædste i denne Kirke. Det Øjeblik, som jeg bliver ophøjet i mit Hjærte paa Grund af den Stilling som jeg indtager, bliver jeg en meget uvis Mand; ligesaa gjør enhver Anden. Jo højere vor Stilling er, desto større

er vort Ansvar. Den korte Tid, der vil blive mig forundt at være her i Rkjødet, behøver jeg de Helliges Tro og Bønner, især deres, som have Tro og Tillid til Gud. Det samme er Tilfældet med mine Brødre, som staa ved min Side, og alle Kirkens Myndigheder. Vi behøve alle den Helligaand, som er Guds Kraft. Uden dette ere vi ikke stiftede til, at indtage vor Stilling.

Jeg veed, at dette er Guds Bærk, og det samme vide I, som have den Helligaand hos Eder. Gud i Himlen har udrafft sin Haand, for at oprette sit Rige, ved Opfyldelsen af de Aabenbaringer, som han har udtalt gennem sine inspirerede Tjeneres Mund fra Slægt til Slægt. Hans Haand har været ihnlig fra dette Bærks Begyndelse og indtil denne Dag, og vil vedblive at vise sig i Fremtidens Begivenheder, indtil Alt er fuldkommet. Mit inderligste Ønske er, at dette Folks Hjerter maa være forenede, at vi maa have Tro paa Guds Aabenbaringer og taalmodig vente paa at se Alt gaa i Opfyldelse, som Gud har forjættet. Vi bør være ydmyge for Herren. Betragt vor Frelser, Jesu Kristi Historie fra Krybhen til Korset, gennem Lidelser, blandet med Blod, til Raadens Trone, og der er et Exempel for Israels Ældster, et Exempel for Alle, som ville følge Jesus Kristus vor Herre. I Simpelt og med et ydmygt Hjærte arbejdede han trofast, medens han levede i Rkjødet, for at udføre sin Faders Villie. Gud har lagt det hellige og evige Præstedømme paa vore Skuldre og beseglet det paa vore Hoveder, som har været fra Evighed til Evighed. Uden at være i Besiddelse af dette Præstedømme havde vi ingen Magt til at administrere Jesu Kristi Evangeliums Ordinantser, hverken for de Levende

eller de Døde. Men ved dette Præstedømme have vi Fuldmagt til at udføre det Bærk, som Gud har kaldet os til at udføre. Formedelst dette Præstedømme have vi været i Stand til at prædike Evangeliet og administrere dets Ordinantser i Guds Hus, og vi have samlet Zions Sønner og Døtre til disse Dale.

Jeg finder mig tilskyndet at høre mit Vidnesbyrd om Sandheden af denne gode, gamle Bog, Bibelen, i nogle faa Minutter — den Bog, som hele den kristne Verden siger at de tro paa. Der er, i den tvivlende og vantro Verden, en stærk Tilbøjelighed til at drive Spot med Bibelen, som om den ikke var Guds Ord. Jeg vil paaapege nogle faa Tildragelser, som om den ikke var Guds Ord. Jeg vil henvise til Guds første Handlemaade med Mennesket. Den første Søn, som blev født, Fader Adam, var Rain, der blev en Morder. Han dræbte sin Broder Abel, som var beklædt med Præstedømmet, og Gud udtalte en Forbandelse over ham. Han viste Rain den frygtelige Stilling, som han indtog fra den Tid af og fortalte ham, hvad Følgerne af hans Forbrydelse vilde blive, og Rain sagde til Herren:

„Min Straf er sværere, end at jeg kan bære den.“

Se, Du har drevet mig i Dag fra at være paa Jordens Rreds, og jeg maa skjule mig for dit Ansigt; og jeg bliver ustadig og flygtig paa Jorden, og det vil ske, hvo mig finder, slaar mig ihjel.

Men Herren sagde til ham: derfor, hvo, som ihjelslaar Rain, (paa ham) skal det hævnes ihv Fjold; ja satte Herren et Tegns paa Rain, at Ingen skulde ihjelslaa ham, som ham fandt.“

Hvad var dette Mærke? Det var en sort Hud, og dette Mærke hviler paa Rain og hans Efterkommere fra den Dag og indtil nu. Der er mange Millioner af Rains Efterkommere, som ere forplantede gjennem ham, og dette sorte Mærke hviler endnu over dem. Endstjøndt 6000 Aar ere forløbne, saa er dette Mærke endnu synligt for alle Mennesker, og dog vil Djævelen og den vantro Verden drive Spot med Bibelen. Lamaniterne i dette Land have gjort en lignende Erfaring. De førte Krig mod Nephiterne og tørstede efter deres Blod, og de maledede sig røde, og Gud forbandede dem, saa at deres Skind fik en rød Farve. Hundreder af Aar ere forløbne siden den Tid; alligevel ville I, se dette Mærke, hvor som helst I møde Lamaniterne.

Læs Historien om de gamle Nationer og Guds Handlemaade med dem, saaledes som det er nedskrevet i Bibelen og andre historiske Bøger. Naar disse gamle Riger og Folk bleve ugubelige, naar de vendte sig bort fra det, som var ærbart og helligt, saa oprejste Gud Profeter iblandt dem, og endstjøndt disse Profeter vare upopulære blandt deres Samtidige, saa advarede de Nationerne og Stæderne mod de Domme, som vilde komme over dem. Hvad skete saa efter Profeternes Advarsler? Læs om Odelæggelsen af de mægtige Stæder Thebes, Ninive, Memphis, Tyrus og Sidon, det mægtige Babylon, ja endog Jerusalem. Alle disse store og mægtige Stæder og Nationer bleve advarede af Guds Tjenere mod de Straffedomme, som vilde ramme dem. Troede Indbyggerne i disse Stæder Profeternes Ord? Nej. Men bleve deres Ord opfyldte? Ja, og disse Stæder bleve nedbrudte og Indbyggerne tilintetgjorte. Saaledes ere Profeternes og andre inspirerede Mænds Ord blevne

opfyldte, og ikke en Tøddel er bleven uopfyldt. Alligevel siger den Vantro: „Der er ingen Gud.“ Disse Profeter og Patriarker bleve ogsaa, i Sner og Aabenbaringer, viste vore Dage; de saa tydeligt den Tidsalder, i hvilken vi leve, og erklærede, at Gud i de sidste Dage vilde udrykke sin Haand for at samle sit Folk og oprette sit Rige. Saaledes, omtaler Johannes's Aabenbaring, hvad der vilde ske i de sidste Dage. I 14de Kapitel i Aabenbaringen siges der:

Dg jeg saa, og se, Lammet stod paa Zions Bjerg, og med det hundrede og fire og fyrrethve Tusinde, som havde deres Faders Navn skrevet i deres Pander.

Derefter siger Johannes i 6te Vers:

Dg jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Stægter og Stammer og Tungemaal og Folk.

Dg igjen i 8de Vers:

Dg en anden Engel fulgte som sagde: den er falden, den er falden, Babylon, den store Stad; thi den haver givet alle Hedninger at drikke af sit Horeries giftige Vin.

Derefter taler han om Jordens Høst og Guds Straffedomme over dens Indbyggere.

Som Opfyldelse af, hvad Johannes den Gang forudsaa, er en Engel kommen fra Himmelen, og har bragt Jesu Kristi Evangelium til Jordens Indbyggere og aabenbaret Guds Ord. Det hellige Præstedømme er blevet gjengivet. Dette Evangelium skulde prædiktes til alle Nationer, Tungemaal og Folk paa Jorden, og det er nu blevet prædikeret i næsten 60 Aar, — nemlig fra Kirkens Organisation indtil denne Dag, og, i Opfyldelse af de gamle Profeters og

Apostlers Forudsigelser ere vi her forsamlede, en stor Skare, i disse Bjerge. Her er saaledes paa denne Dag mere end 10,000 Sidste-Dages Hellige i dette Tabernakel, hvilket er et Vidnesbyrd for Jøder og Hedninger om Opfyldelsen af Guds Forjættelser. Alligevel siger den Bantro: „Se, der er ingen Gud.“ Den Mand, som siger, at der ingen Gud er, han er en Daare; thi her ses Profetier og Aabenbarelsjer at gaa i Opfyldelse. Vi have annammet Jesu Kristi Evangelium, og Guds Rige er blevet organiseret; det strider fremad, og vil vedblive at stride fremad, indtil Bærket er fuldført.

Jeg vil nu give mine Brødre en lille Formaning. Broder Cannon berørte et meget vigtigt Emne i Formiddags — et Princip, som ofte har hvilet paa mit Sind; det angaar de Aander, som omringe os. Han sagde, at en Trediedel af Himmelens Mangfoldighed blev nedkastet, fordi de gjorde Oprør. Jeg antager, at der mindst blev udfastet et hundrede Tusinde Milioner fra Himlen til Jorden. Hvor ere de? En Del er i (denne Stad) Salt Lake City, en Del er i Ny York, en Del i Amsterdam, nogle i Konstantinopel og nogle i Jerusalem; kort sagt, de ere i enhver Stad og By, hvor Jordens Indbyggere bo, og i Særdeleshed, hvor der ere Sidste-Dages Hellige. Enten der ere 100 eller ikke til enhver Mand, Kvinde og Barn, jaa er der dog i det mindste nok af dem til at virke for vor Tilintetgjørelse. Jeg spørger mine Raadgivere, de tolv Apostle, de Halvfjerstindstue, Højpræsterne og Alle, som bære det hellige Præstedømme, antage I, at disse Dævle ere omkring os, uden at virke? Tro I, at de sove? Have de ikke et Bærk at udføre? Jeg siger til mine Brødre, som bære det hellige Præstedømme: Vi maa føre

en jvær Kamp imod disse Aander. Vi kunne ikke undgaa det. Hvad ville de gjøre ved Eder? De ville prøve paa at faa os til dette eller hint, som ikke er Ret. Disse Dævle vilde glæde sig ved at faa mig eller mine Brødre til at tro, at vi ere store Mænd og klogere end Andre, samt prøve paa at gjøre os uenige og vise os vore Brødres Fejl i Stedet for vore egne. Derfor bør vi alle vogte os; det bør jeg, det bør mine Raadgivere, Apostlene, ja Alle og Enhver; thi uden at vi ere forenede, som der er sagt, ere vi ikke Herrens. I Dag have vi visseelig udvist Enighed her; en Enighed, som Verden ikke kjender. Ikke desmindre hviler der et stort Ansvar paa os. Alle Himlens Hærskarer give Agt paa os. Fader Adam, Patriarkerne og Profeterne, baade de gamle og de, som have levet i vor Tid og ere gaaede hinsides Sløret, iagttage os, og om vor Forstands Vne vare aabne, vilde vi kunne satte det Ansvar, som hviler paa os. Vi forstaa tildeels Betydningen af det hellige Præstedømmes Myndighed, og det Slægtskab, hvori vi staa til Gud. Vi skulde i Sandhed være ydmyge for Herren. Vi burde arbejde af al Magt for at opbygge hans Rige i den korte Tid, vi leve i Kjødets. Vort Maal er højt, vort Maal er evigt Liv, evig Herlighed, en Plads i Guds celestiale Rige, hos Gud og Kristus og dem, som have holdt den celestiale Lov. For at opnaa dette Maal, maa vi holde den hellige Lov som har ophøjet dem, som ere gaaede foran os. Dette er ikke vort Hjem. Vi bleve holdte tilbage i Aandernes Verden indtil denne Tidsalder og vi ere komne til Jorden gjennem Josef og Esraims Lænder for at leve i kjødelige Legemer og virke for Guds Rige og for at erholde Præstedømmet, udøve Retfærdighed, bygge Templer, for deri at

frelse vore Døde, ved at udføre de Ordinantser, som Gud i Himmelen har bestemt at skulle udføres her paa Jorden. Dette er vort Arbejde. Vi have en lang Evighed foran os, men vi skulle alle fremstilles for Guds Domstol, baade de Retfærdige og de Ugudelige, de Nulevende og de Døde.

Dette er de Sidste-Dages Helliges Stilling. Jeg haaber, at vi, som der blev sagt i Formiddags, maa undgaa Fjendens Magt. Det er af forholdsvis kun liden Betydning, hvad der sker udenfor Zion eller udenfor Guds Rige. Israels Gud holder denne Nations Skjæbne i sin Haand; han holder dette Folks og alle Menneskers Skjæbne i sine Hænder. De ere under hans Magt og i hans Haand. Han vil holde denne Nation ansvarlig for hvorledes de behandle dette Folk, ligesom han holdt Jerusalem ansvarlig. Gud har ledet denne Kirke, siden den blev organiseret, og indtil denne Dag, og han vil lede den indtil Menneskenes Søns Tilkommelse. Han vil ikke svigte sit Folk eller sin Sag, men det er vor Pligt at søge Herren, erindre Bønnen, holde vore Pagter og bestandig vandre saaledes, at hans Velbehag og Velsignelse kan hvile over os.

Med Hensyn til den opvoksende Slægt ønsker jeg at sige til de Helliges Sønner og Døtre, at de bør ære Gud og deres Forældre og adlyde de Raad, som gives dem af forstandige Mænd. Jeg tænker ofte, at vore Børn ikke fuldelig forstaa den Stilling, som de indtage. De indse ikke hvad der paahviler dem. Deres

Fædre gaa bort, men Guds Rige forbliver paa Jorden indtil Guds Søns Tilkommelse. Dette Værk maa de fortsætte efter deres Forældre, og det vil komme til at hvile paa Zions Sønner og Døtre. Jeg nærer et inderligt Ønske om, at de Institutioner, som ere oprettede til de Unges Belfærd, maa være velsignede, at vore Sønner og Døtre maa besøge deres Børneorganisationer, deres Søndagsstoler og deres Dannelsesforeninger, og drage al den Nytte af dem, som de kunne.

Brødre og Søstre, Gud velsigne Eder. Lader os arbejde med eet Hjærte og eet Sind og fremsøre vore ydmyge Begjæringer for Gud. Lader os opfende vore Bønner for Gud, den Herre Zebaoth, og de vilke da blive hørte og besvarede. Jeg veed, at om vi ere velsignede, om vi ere beskyttede og frelste, saa er og vil det blive formedelt Guds Raade og Velsignelse. Jeg veed ogsaa, at om vi ville adlyde Guds Befalinger, saa ville vi erholde hans Beskyttelse og Velsignelser. Zion vil gjøre Fremgang; Zion vil blive iført Guds Herlighed; Zion vil blive forløst; Zion vil blive beredt for Guds Søns Tilkommelse. Føderne ville blive samlede til Jerusalem. Forjættelserne og Profetierne, angaaende Føderne og Guds Hellige, ville alle blive opfyldte paa Jorden. Min Bøn til Gud er, at vi maa blive trofaste indtil vore Dages Ende, og at vi maa opfylde vort Kald som Apostler, Eldster og Hellige, medens vi ere her i Kjødets. Amen.

Tankeprog. Hvad er Visdom uden Ydmyghed? Se de forntunge Agbøje sig ydmygt mod Jorden; kun de golde knejse i ubegrundet Digtighed.

Køstbare Perler.

Brudstykker af Taler, holdte til forskjellige Tider, af Kirkens levende Mænd.

Præsident Brigham Young:

Om at prædike Evangeliet.

Jeg vil hellere høre Mænd bære Vidnesbyrd om, hvad de have erfaret og om at Josef Smith var Herrens Profet, samt at Mormons Bog, Bibelen og Guds andre Aabenbaringer ere sande og at de vide dette formedelst Guds Kraft; at de have samtalt med Engle; at den Helligaands Kraft har været over dem og har givet dem Synet og Aabenbarelser — jeg vil hellere høre dette, end nogen anden Slags Prædiken, som hidindtil har naaet mine Øren.

Dersom jeg havde Sprog og Tale-gaver, som Guds Engle, saa vilde jeg være i Stand til at forklare Eder Grunden til at jeg har disse Anstuelser, men en Engel vilde ikke, trods al sin Veltalenhed, være i Stand til at overbevise noget vantro Menneske om, at Gud lever og at Sandheden er hans Trones Befæstelse, dersom hans (Engelens) Veltalenhed ikke understøttes af den Helligaand; thi, hvor denne ikke er tilstede, der vil al saadan Tale kun være en tom Lyd. Hvad er det da, som kan overbevise Mennesket? — Det er den Almægtiges Inspiration, som giver Mennesket Forstand paa saadanne Ting. Naar den Aand, som bebor dette jordiske Tabernakel, og som kom fra Herlighedens Regioner, bliver paa-virket af Guds Aands Kraft og Ind-skydelse, som kommer fra Lysets Fader, da kan den fatte al Kundskab, som hen-hører til denne Verden. De, som ere under denne himmelske Indskydelse, føle

kun lidt Interessens for det, der kun angaar det Dødelige — de leve mere for Evigheden, og den nærværende Tid er for dem kun en Biting. Al verdslig Hæder, Visdom, Magt, og alle andre ønskelige Ting her paa Jorden, ja Alt, hvad der henhører til denne Stabelse, er for dem, som Intet at regne, saa snart som det ikke staar i nøje Forbindelse med det der kommer fra vore Aanders Fader; de høre, se og betragte Alt i samme Lys, som Guddommen og de hellige Bæfener, der ere i hans Nærværelse, se Tingene i. Alt, som ikke meddeles Menneskene gjennem denne Indskydelse, vil ikke heller kunne overbevise Nogen om Evangeliets Sandhed. Det er derfor, at jeg glæder mig ved at høre Mænd bære deres Vidnesbyrd angaaende Aandens Virkninger paa dem; thi dette er baade interessant og belærende. En Forsamling, som er under den Helligaands Indskydelse, Kraft og Lys, kan opfatte og forstaa ethvert Princip og Subjekt, der fremstilles for dem; selv naar det er behandlet efter Verdens Forklaringsmaade og alle Talekunstens Regler, saa kunne de henføre enhver Del af samme til sin rette Plads og følge Emnet igjennem dets forskjellige Facet og Udviklingsstrin, fordi de ere bekendte med Sandhedens uforanderlige Love, men det er ikke saaledes med dem, der ikke ere paa-virkede og oplyste af den Helligaand. At holde en kunstig Prædiken, som er inddelt i mange Affatser og mindre Afdelinger, og prøve paa at vise dem et, af Indbildningskraften opført Lustkastel, beregnet paa at be-

daare Sindet, vil ikke gavne dem noget, selv om en saadan Tale bliver leveret i Talekunstens allerfjønneste Udtryk. Min Anskuelse i saa Hen-	seende, og den Retning som jeg har fulgt, er at erholde Kundskab om Gud formedelst den Helligaands Vid- nesbyrd.
---	---

Den 15de August 1889.

Herren samler sine Hellige.

Dette Aars andet Selskab af Emigranter, bestaaende af 150 Sjæle, afsejlede herfra den 8de August med Dampskibet „Bravo“, bestemt for Hull, hvorfra de med Jernbane befordres videre til Liverpool, og der ville de gaa ombord i det Dampskib, der skal føre dem over Verdenshavet til „Jofefs Arveland“, Amerika. Fra Norge vil 22 Sjæle forene sig med dem i England. Selskabets Ledelse var an betroet Vidste J. C. A. Weibye, med M. Jørgensen og A. Knudsen som Assistenten, og der var desforuden 12 andre hjemvendende Missionærer, som saaledes vilde være Selskabet til Nytte og Opmuntring paa den lange Rejse.

Naar vi betragte denne ejendommelige Del af „Mormonismen“, og nøjere overveje de besynderlige Omstændigheder, der nødvendigvis staa i Forbindelse med Emigrationen, saa kunne vi heri se Herrens Haand og hans Værk tydeligt demonstreret. Det var strax efter Kirkens Organisation, at Herren gav de første direkte Aabenbaringer til Profeten Jofef Smith angaaende de Helliges Indsamling, skjønt denne Part af de sidste Dages store Værk er ogsaa tydeligt omtalt i Mormons Bog, Bibelen og andre af de forrige Dages Profeter, men det maatte dog være ligesom en mørk Tale for Kirkens første Medlemmer, og selv for de mest sangviniske Vidster vilde det den Gang have været umuligt at danne sig et Begreb om de Dimensioner, som Forretningerne og Pengeomsætningen ved de Helliges Indsamling vilde voxe til og hvortil de allerede have naaet. De Hellige vare, paa den Tid kun saa i Antal og, som en Menighed, ubemidlede. De boede i den Del af de forenede Stater, som for det meste var opdyrket og beboet, saa at der kun (fra et almindeligt Synspunkt at dømmes) kunde være Anledning for nogle Hundreder at finde Plads til Anlæg af nye Hjem, og dog fremstod Guds Profet, som den Gang var meget ung, og uerfaren efter Verdens Vis, og sagde, at Gud vilde samle sig et Ejendomsfolk fra alle fire Verdens Hjørner. Snart aabenbarede Herren sin Tjener Jofef, hvor Zions Central-Stav skulle anlægges, nemlig i Jackson County, i Staten Missouri, og de Hellige begyndte at samle sig til dette udvalgte Sted, som, paa den Tid var meget tyndt befolket, men det syntes at være en lang og besværlig Rejse at gjøre med den Tids Befordringsmidler, da det medtog adskillige Maanedes for at tilbagelægge den, mere end 1000 engelske Mile, lange Vej, for at naa Bestemmelsesstedet. Næsten Ingen havde nogen Erfaring i Karavanelivet eller forstod sig paa at opslaa en Lejr, eller indrette sig efter de Omstændigheder, som et saadant Rejseselv fører med sig.

Men havde man fortalt dem den Gang, at deres Hjem laa endnu mere end tusinde Mile længere Vest, i den store ukjendte Orken mellem Klippebjergene, og at mange af deres Sønner skulde udgaa, som Herrens Sendebud, til andre Nationer, paa den anden Side Verdenshavene, at de endog skulde rejse ti Tusinde Mile, i mange Tilfælde, for at samle Herrens Ejdomsfolk, Israels, og bringe dem til Zion i prægtige Dampskibe og paa Jernbaner, med en Hurtighed og Befvemmelighed, som om det var ved Tryllekraft, saa vilde det, for de Fleste, have lydt mere som Eventyrfortællingerne fra „Tusind og een Nat“, end som Noget, der nogensinde kunde blive til naturlig Virkelighed.

Og dog er alt dette skeet og det paa ganske naturlig Maade, men er derfor ikke mindre beundringsværdigt, som Herrens Bærk, end om han havde ladet Folket gaa tørstede gennem Havet eller paa andre Maader havde vist sin Magt, lige som han nu har lagt sin Visdom for Dagen ved at samle sit Folk paa en saa bekvem og hurtig Maade, og paa samme Tid har gavnet den øvrige Del af Menneskene, som ogsaa ere hans Børn, med Nutidens mange store og nyttige Opfindelser.

Vi anerkjende, med inderlig Taknemmelighed, Herrens Haand i alle Ting, som sker til Menneskenes Gavn og Betsignelse, og vi skue forhaabningsfulde fremad til endnu større Tilkjendegivelser paa Guds Visdom, Magt og Godhed i Forbindelse med Israels Indsamling i de sidste Dage, thi jaaledes har han talet ved sine hellige Profeters Mund baade i vor egen Tid og i gamle Dage.

Vi ønske Guds Betsignelse over vore kjære bortdragende Brødre, Søstre og Venner, og bede, at han vil bevare dem fra alt Ondt og enhver Fare, at hans Børn maa „komme til Zion med Frydesang og evig Glæde“, jaaledes som Profeten saa og forudsagde at det skulde ske i de sidste Dage. C.

Konferencemøder ville blive afholdte i følgende Orden:

Kristiania	den 21de og 22de	September.
Stockholm	” 28de ” 29de	”
Norrføping	” 5te ” 6te	Oktober
Malmö	” 12te ” 13de	”
Kjøbenhavn	” 19de ” 20de	”
Aarhus	” 26de ” 27de	”
Aalborg	” 2den ” 3die	November

Korrespondance.

Liverpool, den 25. Juli 1889.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Broder D. W. Mc. Allister er nu vendt tilbage og befinder sig vel paa Legeme og Aand.

Han synes at være bleven lige saa indtagen i Deres skønne Land og be hagelige Folk, som jeg blev under min uforglemmelige Tur iblandt dem for to Aar siden. Jeg er meget tilfreds med Deres utrættelige Arbejde og de

Skridt, som De har gjort for endmere at fremme Guds Bærk i den skandinaviske Mission og ligeledes med Brødrenes trofaste Virksomhed paa Kontoret og blandt Folket, for at udbrede Sandheden og frelse deres Medmennesker. Den største Gæsbekræftelse, som vi kunne opnaa her paa Jorden, er at faa Lejlighed til at virke for Guds Bærks Fremme; at være Medlemmer af den himmelske Familie, Jesu Kristi Disciple og Borgere i Guds Rige. Hvor ere vi ikke velsignede, idet vi have Dine til at se med; Øren, med hvilke vi kunne høre og Hjærter, som kunne fatte og forstaa de Principer, der føre til evigt Liv; at vi kunne forstaa os paa Tidernes Tegn og være i Besiddelse af den sande Kundskab om Gud, som er bleven aabenbaret af vor kjære Frelser. Denne herlige Kundskab kunde vi kun erholde gennem Guds Aabenbaringer, thi han giver Vinje paa Vinje og Bud paa Bud til dem, som elske ham og holde hans Befalinger. Den Forskjæl, som der er imellem de Hellige og Verdens religiøse Samfund bestaar i, at de Hellige blive underviste af Gud, medens Verdens Kirkesamfund lade sig nøje med menneskelig Visdom, fordi de ikke vilde tro Guds Aabenbaringer. Vi vilde have været i samme Tilstand, dersom ikke Gud havde draget os til sig. Og hvorfor drog han os til sig? — Fordi vi elskede Sandheden og vare villige til at optage Korset, fornægte os selv og sætte os ud over det, som Verden kalder Skam. Vi hndmygede os for Herren og søgte Visdom hos ham, eftersom vi attraaede selv, at vide hvad han ønskede af os, og han har derfor i sin Godhed, undervist os og ledet os til dem, som han har bemyndiget til at udføre de hellige Ordinantjer her paa Jorden. Ved at være blevne døbte af dem, med Med-

dyppelsens Daab, have vi erholdt Tilgivelse for vore Synder, og, ved Haandspaalæggelse, modtaget den Helligaands Gave. Derved bleve vore Dine aabnede, saa at vi kunde forstaa, at der var skeet et stort Trafald, og at vi umuligt kunde føle os tilfredse med de menneskelige Religionsystemer, som den Helligaand ikke indgiver. Hvor glædede vi os ikke, den Gang da vi endnu sølte den første Kjærlighed, over at vi havde fundet den inevre Port og den trange Vej, som fører til evigt Liv; og hvor ofte have vi ikke fastet og bedet om at vi maatte forblibe trofaste og udholdende indtil Enden, vel vidende, at det var ikke nok, at vi løb vel for en kort Tid, men at vi maa vedblive med Standhaftighed indtil Enden. Gud ske Tak for at vi have erholdt det, som Verden kalder „Mormonisme! Vi vide, med Visshed, at Gud atter har talt fra Himmelen og gjengivet Myndighed til at prædike Evangeliet for Menneskene, og vi ere blevne ordinerede til denne Fuldmagt og have erholdt Myndighed til at prædike Rigets Evangelium til Menneskene og opfordre dem til at omvende sig og blive døbte, og, ved Haandspaalæggelse, erholde den Helligaands Gave. Gud har undervist os om Evangeliets Principer og har ligeledes befalet os, at bringe de glædelige Tidender til Andre, men vi finde som oftest, at Folket er ligegyldigt angaaende „det ene Fornødne“, og vi kunne tydeligt se, at „Mørket skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene“, og at deres Religionsystemer ere utilstrækkelige til Frelse. Men ere vi i Stand til at meddele Andre denne Kundskab? kunne vi give dem Synet, hvormed de vilde være i Stand til at se Guds Rige, ligesom vi se det? — nej! det kunne vi ikke. Dersom vi ønske at erholde evigt Liv, saa maa vi erhverve os det

ved at underkaste os de evige Betingelser, som Gud har fastsat. Vi kunne blot blive helliggjorte formedelst Sandheden, og Sandheden bestaar af Kundskab om det Forbigangne; det Nærværende og det Tilkommende. Eftersom Gud har gjengivet sit Evangelium til Jorden, saa kunne Alle, som ønske det, komme i Besiddelse af denne herlige Kundskab. Ethvert Menneske maa selv anstrænge sig for at opnaa Frelse. Alle Mennesker maa tro paa og tilbede den sande og levende Gud i Jesu Navn, dersom de ville opnaa Frelse; de maa omvende sig, opføre med at gjøre Ondt og lære at gjøre Godt, thi ellers kunne de ikke arve Guds Rige. Vi ere i Besiddelse af det hellige Præstedømmes Myndighed til at døbe Syndere, som tro og omvende sig, og Herren drager Saadanne til sig, som elske ham og ønske at finde hans Rige. Det er ham, som stænkter Overbevisningen. Han har begyndt sin store og forunderlige Gjerning, og velsignede ere vi, som kunne forstaa dette; ja velsignede ere de, som elske Gud og holde hans Befalinger, som gjøre Herrens Villie og fryde sig ved hans Godhed, som ere helliggjorte formedelst Sandheden og kjende Gud. Det glæder mit Hjærte at vide, at der ere saa mange af Israels Hus i Skandinavien, som nedstamme fra Josef, der blev solgt i Egypten. Maa Herren bevare dem i Sandheden og fra alle forfæltige Synder og Kjødets

Dyster og al Uretfærdighed, saa at de maa blive rene af Hjærtet. Jeg sender min Hilsen og Velsignelse til alle de Hellige, som elske Gud og den Herre Jesus Kristus, og som stræbe efter at holde sig ubesmittede fra Verden. Fred være i deres Hjærter og i deres Boliger. Jeg sender ogsaa min kjærlige Hilsen til Dem selv og de, som ere paa Kontoret og alle vore Medarbejdere. Gud velsigne og beskytte Eder alle fra ethvert Ondt, og stænk Eder sin Naade til, paa en hæderlig Maade, at udføre Eders Mission, og lade Eder derefter vende tilbage, uden Uheld, til Eders Hjem i Bjergene. Sig vor elskede Broder C. C. A. Christensen, at jeg føler en inderlig Deltagelse for ham, paa Grund af den Ulykke, som tilstodte hans Søn. Maa vor himmelske Fader velsigne og trøste ham og vende Alt til det bedste for ham, og sikre ham Del i Guds Rige i al Ewigheid. Vi vide, at vi alle ere i hans Haand, og omendskjønt Guds Handlemaade med os ofte synes ufattelig, saa maa vi dog en Gang erkjende, at han gjorde Alt vel. Mit Vidnesbyrd er, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at Josef Smith var en sand Guds Tjener. Vi leve nu i Tidernes Fjøldes Uddeling og Guds Doms Time.

I det jeg atter hermed sender min kjærligste Hilsen, undertegner jeg mig
Deres Broder og Medtjener
George Teasdale.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

(Sluttet fra Side 333.)

Apostelen Drjon Hyde kan man vistnok ogsaa med Rette kalde en Profet, i Betragtning af hans mærkbardige

Mission til Jerusalem og sammes Følger. I en General-Konference, afholdt i Nauvoo, i Staten Illinois, i

Amerika, den 6te April 1840, blev han kaldet og beffikket til at drage til Jerusalem, for at berede Vejen for Jødernes Jndsamling til deres Fædres Land. Ni Aar tidligere var der, ved Profetiens Aand, blevet sagt til ham: „J Herrens bestemte Tid, skal Du gaa til Jerusalem, dine Fædres Land, og være en Vægter for Israels Hus, og ved din Haand skal den Allerhøjeste udføre en stor Gjerning, som skal forberede og storgligen lette Jndsamlingen af nævnte Folk.“ Dette var altsaa i Aaret 1831, paa den Tid, da Kirken kun havde været organiseret eet Aar og kun talte faa Medlemmer. I Marts Maaned 1840, havde Drjon Hyde et Syn eller Drøm, som han selv beskriver saaledes: „Da jeg en Aften, paa nævnte Tid, var gaaet tilfængs som sædvanlig og i Aanden betragtede min fremtidige Arbejdsmark, aabnede et himmelsk Syn sig for mine Øjne, ligesom Skyer af Dvs. (Se Joel 3, 1.) Stæderne London, Amsterdam, Konstantinopel og Jerusalem viste sig i en Følgerække for mit Blik, og Aanden sagde til mig: Her ere mange af Abrahams Børn, som jeg vil samle til det Land, som jeg gav deres Fædre, og her er ogsaa din Arbejdsmark. . . . Tal Du Trøstens Ord til Jerusalem og raab til hende; at hendes Trængsler ere endte og at hendes Synder ere tilgivne; thi hun har modtaget dobbelt af Herrens Haand for alle sine Overtrædelser. Lad din adbarende Røst høres blandt Hedningerne, eftersom Du farer frem, og opfordre dem, i mit Navn, til at yde Dig Hjælp og Bistand. For dit Bedkommende er det ligemeget, enten det er Meget eller Lidet, men mig tilkommer det at velsigne dem, der begunstige Dig.“

Vi kunne ikke, i denne korte Afhandling, følge Apostelen Hyde paa hans Rejser, eller lægge nøjere Mærke

til alle de Vanskeligheder, som han, for medelst Tro og Tillid til Gud, maatte overvinde for at naa den sjæerne Arbejdsmark, hvorhen Herren, gennem sine Tjenerne, Profeterne og ved sin Aand, havde kaldet ham; thi han rejste bogstavelig uden Pung og Tasse, stolende paa at faa de nødvendige Rejsemidler, efterhaands som han behøvede dem — og han fik dem. I et Brev fra Alexandria, i Egypten, dateret 22de November 1841, skriver han blandt Andet saaledes: „Jeg vil kun sige, at jeg har seet Jerusalem, aldeles som den fremstillede for mig i Synet, (det foregaaende Aar.) Jeg saa Jngen hos mig i Synet, og endstjønt Eldste Page blev beffikket til at ledjage mig, var jeg dog alene.“

Herren skal vide, at jeg har haft haarde Tider og lidt meget, men jeg har ikke destomindre stor Aarsag til at takke ham for den gode Hælbred, som jeg for nærværende nyder. . . . Jeg har ikke Tid til at fortælle Dem, hvor mange Dage jeg har været til Søes uden Føde, eller hvor mange Snegle jeg har spist; derjom jeg endda havde kunnet faa nok af dem, saa skulde jeg have været bedre faren“ . . . „Søndag Morgen, den 24de Oktober, længe før Dag, stod jeg op fra mit Leje og gik ud af Staden, saa snart Portene bleve aabnede. Jeg gik over Kedrons Bæk og besteg Diebjerget, og der opsendte jeg i højtidelig Stilhed, (forshynet med Papiir, Pen og Blæk, ligesom jeg havde seet det i Synet) min Bøn til ham, som lever evig og altid.“

I den skrevne Bøn, som Apostelen Drjon Hyde ved denne Lejlighed opsendte, forekomme følgende Udtryk: „Nu, o Herre, Din Tjener har adlydt det himmelske Syn, som Du viste ham i hans Fødeland, og under Bestyttelse af Din udtrakke Arm er han lykkelig an-

kommen til dette Sted, for at hellige og indvie dette Land til Dig, for Juda spredte Levning, overensstemmende med de hellige Profeters Spaadomme, ja for at indvie Jerusalem til Gjenopbyggelse, efterat den saalænge har været nedtraadt af Hedningerne, og til Opførelse af et Tempel til Dit Navns Ære . . . Tilsted derfor, o Herre, i Din elskelige Søns, Jesu Kristi Navn, at Ufrugtbarheden maa borttages fra dette Land, og lad sprudlende Kildevæld vande dets tørre Jordbund. Lad Vinranken og Oliventræet frembringe i deres Styrke, og Figentræet blomstre; lad Landet blive saare frugtbart, naar dets retsmæssige Gjere have taget det i Besiddelse; lad det paany bugne af Overflod, til Mattelse og Bederfvælgelse for sine hjemvendende forlorne Sønner, der bejales af Naadens og Bønnens Aand; lad Stjerne skjænke det Kraft og Rigdom, og lad Markerne smile med Overflodighed; lad Flokkene og Hjordene formeres paa Højene og Bjergene, og lad Din uendelige Godhed overvinde Dit Folks Wantro. Borttag deres Stenhjærter, og giv dem Kjød-hjærter i Stedet, og maa Din Naades Sol adsprede det kolde Mulm og Mørke, som har omtaaget deres Synskreds. Bevæg dem til at samles til dette Land, ifølge Dit Ord; lad dem komme ligesom Stjer og Duer til deres Binduer; lad Nationernes store Skibe føre dem hid fra fjærne Der; lad Konger blive deres Fosterfædre og lad Dronninger med moderlig Omhu astore Sorens Taarer af deres Øjne."

Saaledes se vi her en Herrens Tjener, en Apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, med Fuldmagt fra Gud, at løse Forbandelsens tunge Jernaag fra det ulykkelige Land og Folk, der i saa mange Aarhundreder have maattet lide under den Almæg-

tiges Brede, fordi de, ved deres Forfædre, paa dette Sted havde korsfæstet Herrelighedens Herre. Deres Stad blev dømt til Udelæggelse, deres Land til Ufrugtbarhed og dets Indbyggere til at være landflygtige, forhadte og foragtede blandt alle Jordens Nationer, „indtil Hedningernes Tider fuldkommedes". Men da, skulde det Tiloversblevne atter samles, ifølge de gamle Profeters Ord, og den nyere Tids store Profet, Josef Smith, tabte heller ikke denne vigtige Del af Tidernes Fyldes Husholdning af Ghyne, men, som ovenfor bemærket, strag efterat Kirken var organiseret, profeterede han, at Orson Hyde skulde udføre den vigtige Mission, som vi her have omtalt, og Herren viste siden, ved Aabenbaring ogsaa sin Tjener Hyde, de nærmere Omstændigheder ved samme, hvorved han fik Visshed baade om dens Ghyldighed og Udfald.

Vi have i „Stjernen" Nr. 19, under Titelen „Fødernes Indsamling", saa vel som i Nr. 21 (Et stort Tidens Tegn) omtalt og paavist Jerusalem's Opbyggelse og Befolkning med Israels, Guds gamle Paktens Folk, og saaledes viser den nærværende Tids Begivenheder i sig selv, Opfyldelsen af Herrens Forjættelser, Josef Smiths guddommelige Kald, som Profet, Seer og Aabenbarer, saa vel som Resultaterne af Apostelen Orson Hydets Mission til Jerusalem i Aaret 1841. Vi spørge nu den oprigtige Læser, om dette ikke er en mærkelig Overensstemmelse mellem Profeti, Aabenbaring og apostolisk-profetisk Virksomhed, hvortil der næppe findes et Sidesykke i Historien? Naar Jonas er regnet blandt Profeterne og hans Bog blandt Bibelens hellige Skrifter, saa spørge vi uden Forbehold: Er Orson Hyde mindre berettiget til at regnes blandt Profeterne? — Jonas var først gjenstridig og siden udførte han kun mod-

villig den Mission, som han blev kaldet til, nemlig at advare Folket i Ninive, og da dette ombendte sig, var han endda misfornøjet, fordi hans Profeti ikke gik i Opfyldelse. Drjon Hyde derimod var mere end villig til at adlyde Herrens Kald; hans Rejse var flere Hundrede Gange saa lang og farefuld, og han søgte selv om videre Vejledning, som Herren da ogsaa gav ham, og han udførte sin velsignelsesrige Mission, med stor Taalmodighed, som en ydmyg Herrens Tjener. Verden kjender ikke Marsagen til, at Joderne nu indsamles og at Herren velsigner dem i deres gamle Fædreland, men det er ikke desto mindre en Kjendsgjerning, som Himlen veed god Betsed om, at Apostelen Hyde velsignede og indviede Landet netop i dette Djemed, og efter Guds Befaling, om Morgenen den 24de Oktober 1841.

Vi kunne endnu fortsætte Emnet om Guds Profeter i de sidste Dage i det Uendelige, men vi ville blot til Slutning endnu bemærke, at der findes Profeter og Profetinder i Jesu Kristi sande Kirke, i hundredevis, eftersom „Bidnesbrydet om Jesus er Profetiens Aand.“ (Aab. 19, 10.) Tusinder af Sidste-Dages Hellige kunne bære Vidnesbryd om, at de, under Guds Tjeneres Haandspaalæggelse, have erholdt den Helligaand, som atter „uddeler til Enhver i Besyhderlighed, eftersom han (Herren) vil; thi En gives Visdoms Tale formedelt Aanden; en Anden Kundskabs Tale ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal.“ (1 Kor. 12, 8—11.) Det var Kirkens Privilegium i gamle Dage, at nyde alle disse forskjellige Gaver, som vare Virkninger af den

ene og samme Aand, og det samme er Tilfælde i disse sidste Dage, hvor den Helligaand er tilstede. „Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Profeter, for det tredie Lærere dernæst dem som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne Alle være Apostle? monne Alle være Profeter? monne Alle være Lærere? monne Alle gjøre kraftige Gjerninger? monne Alle have Gaver til at helbrede? monne Alle tale med adskillige Tungemaal? monne Alle udlægge?“ (1 Kor 12; 28—30.) Der var den Gang, ligesom der er nu, baade Apostler og Profeter i Guds sande Kirke paa Jorden, og det var først, da Menneskene „ikke længere vilde fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer toge sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrede deres Dren, og idet de vendte Drene fra Sandheden, henvendte sig til Fabler,“ som Apostelen Paulus, ved Profetiens Aand og Gave, havde forudsæet og forudsagt, (2 Tim. 4, 3—4.) at disse Embedsmænd, Gaver, Kræfter og Betsignelser ophørte at være tilstede iblandt Mennesker, og det store Træfald, med dets mange jørgelige Følger, indtraadte og udbredtes under Navn af Kristendom, og siden med forskjellige Forandringer, har forplantet sig ned til vore Dage.

Man har i den træfaldne Kristenhed givet Afkald paa den sande Kirkes mest ejendommelige og nødvendige Begemsdele, Apostlerne og Profeterne; man har ligeledes slaaet sig til Ro med hvad „falske Lærere, der indførte fordærlige Sekter“ (2 Petr. 2, 1—2.) have lært om Unødvendigheden at af nyde Aandens Gaver og Kræfter i disse, saa vel som i de gamle Apostlers Dage;

man har paa en sørgelig Maade opfyldt Profeten Esajas Ord 24, 2—5, idet man har „overtraadt Lovene, forvædet Stikkene og gjort den evige Pagt til Intet“. I Stedet for Apostler og Profeter, som vare inspirerede af den Helligaand, ere der nu en Pave, Erkebiskopper, Kardinaler, Domprovster og iøvrigt en lang Række af andre geistlige titulerede Embedsmænd, som leve, lig den rige Mand „hver Dag herligen og i Glæde“, prydede med mange Ordens-tegn, og boende i fyrstelige Paladser; de modtage høj Løn i rede Penge for deres Tjeneste og anse sig almindeligvis for at være høvede højt over den øvrige Del af deres Kirkes Medlemmer. I Stedet for at efterkomme Jesu Befaling at „lære alle Folk og døbe dem“, og siden lære disse Folk, „at holde Alt det, som Frelseren havde befaleet dem,“ have de indført en Mængde Skikke og Anordninger, der ere aldeles uoverensstemmende med det Evangelium, som Paulus og de andre Apostler prædikede, samt led og døde for. Saa stor Be-

thudning havde Evangeliets uforandrede Form, Karakter og Anvendelse, efter Apostlernes Anskuelse, at Paulus skrev til de Hellige i Galatien: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium, endog der er intet andet, kun ere der Mogle, som forvilde Eder og ville forvende Kristi Evangelium. Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!“ (Gal, 1, 6—9.) Intet Under derfor at Verden, med al sin pralende Kristendom og pompøse, ceremonielle Gudstjeneste, er sunken næsten lige saa dybt, som Athen, Rom, Babylon, eller Sodoma i fordums Dage, og derfor ogsaa den umodsigelige Nødvendighed for en ny Uddeling, med nye Profeter og andre, af den Almægtige, udsendte og bemyndigede Embedsmænd, for at raabe Omvendelse til Folket, eftersom „hans Doms Time er kommen“.

Blandinger.

Mormonerne i Mexiko.

Løytenant Frederik Schwatka, der er bleven saa bekendt, fordi han opjagte og fandt Egenen af dem, der vare omkomne ved Nordpols-Expeditionen med Dampskibet „Jeanette“, har i den senere Tid rejst i Mexiko og har indsendt flere Beretninger i Bladene om sine Oplevelser og Opdagelser der. Han har opholdt sig en Tid i de mexikanske Settlementer og synes ogsaa at have et aabent Blik for Mormonernes Virksomhed der. Blandt andet skriver han: „Kort før vi ankom til La Ascension, naaede vi Mormontolonien Diaz, opkaldt efter Mexikos nuværende Præsident. Kolonien tæller omtrent tredive Familier. At drøfte dette Folks religiøse Løsepunkter, ligger udenfor min nuværende Opgave, men eet Karaktertræk hos dem vil jeg omtale, hvilket i Almindelighed helt overses i Kampen, som nu føres mod Polygamiet, og det er deres Dydighed som Pionerer og Opdyrkere af nyt Land. I dette Stykke have de ikke deres Lige blandt hvide

Folk. De staa heri saa langt forud for the Gentiles, (Iffe-Mormoner) at en Sammenligning ikke kan komme i Betragtning. Mormonerne tilskrive deres Tro dette Resultat, men fra mit gentile (Iffetroende) Standpunkt finder jeg Grunden dertil i deres beundringsværdige Organisation og indre Beshyrelse. Intet kristent Kirkesamfund over saa stor Indflydelse over sine Medlemmer i timelig Henseende som Mormonerne, og hvor stødende end, en saadan kirkelig Indblanding kan være for de omliggende Gentile-Kommuner, saa er der ingen Tvivl i mit Sind om dennes heldige Virkning i at omdanne Orkenen til smilende Landskaber. Enhver, som er bekendt med Livet, som det føres paa Civilisationens Ydergrænser, veed, hvor megen Strid, Splid og Misundelse der hersker mellem de rivaliserende Settlementer, samt hvorledes Geværet og Revolveren ofte benyttes ved Afgjørelse af Tvistigheder; hvorledes man udfriger sit eget Settlements Fordele til Overdrivelse og paa samme Tid nedsætte de andre Settlementer og fratjender dem enhver Fordel. Alt saadant er ukjendt blandt Mormonerne. Deres Ledere udpege en Plads, efter at de have undersøgt Jordbunden, Klimatet, Kommunikationsmidlerne osv., og saa sende de nogle haardsføre, paalidelige Familier dertil, hvilke paatage sig, som en Mission, at anlægge og oparbejde den nye Koloni. Jeg blev modtaget med megen Gjæstfrihed i Mormonernes Settlementer, og de gav mig Anvisning paa mange mærkværdige Ruiner, som jeg senere undersøgte.

Fra „Vituben“.

En forfærdelig Ildbrand har ødelagt Staden Looshow i Kina. Ilden udbrød den 27de Juni og varede i tre Dage, hvorved 87,000 Huse nedbrændte og 1200 Mennesker omkom i Flammerne.

Dødsfald.

Else Kristine Nielsen døde den 11te Juni 1889, i Moroni, Utah, efter kun tre Dages Sygdom. Hun var født i Stenholdt, Hjørring Amt, Danmark, den 11te Marts 1815, annammede Evangeliet i 1853 og emigrerede til Amerika 1854, men kom ikke til Utah før 1860. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Et nyt Skrift et udkommet under Titlen:

Guddommelig Myndighed eller Evangeliets Gjengivelse.

Konferencepræsidenterne ville behage at indsende deres Rekvifitioner for samme.

Indhold.

Tale af Præsident Wilford Woodruff	337	Korrespondance	345
Kostbare Perler	343	Guds Profeter i de sidste Dage	347
Red. Bem.:		Blandinger	351
Herren samler sine Hellige	344	Dødsfald	352
Konferencemøder	345		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Borbing (S. Petersten).